

BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ

**Colecție coordonată de
DANIELA BARDAN**

Art-design coperti: Traian ABRUDA

Traducere: Ruxandra TUDOR

Tehnoredactare: Mihai NEDELCA

**Finanțarea acestui volum a fost asigurată de către
Direcția Județeană pentru Cultură Giurgiu și
Asociația Inner Wheel „Danubius” Giurgiu**

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE

Editura

Camelia FLORESCU

RĂNILE IERBII
GRASS WOUNDS

Colecția BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ
NR. 113

2024

Lui Ildikó Şerban

Năpârlesc lupii
dinspre ieslea de frici,
sacii de răni
se dezbumbă
unul după altul
şi învăţ de la tine
cum să țin mereu
secură la brâu
şi-un cocor într-un ochi
pentru zilele în care
n-o să mai cobori din
trenul de zece şi un sfert
ca să mă ții de mână.

To Ildikó Şerban

The wolves are shedding
from the manger of fears,
the sacks of wounds
are unraveling
one after the other
and I learn from you
how to always keep
the axe at my waist
and a crane in one eye
for the days when
you won't get off
the quarter past ten train
to hold my hand.

Argument

Surâzătoare, cu o aparență de *bon viveur*, Camelia Florescu dezvăluie în al doilea volum al său de poezie cititorului avizat, o imagine cu totul diferită de cea publică. Este imaginea unei poete mature, cu o existență determinată clar de o structura adâncă a firii și de o conștiință limpede a vocației. Caracterul profund subiectiv, liric, inflexiunile - cu acel ceva indefinit - oferă certitudinea autenticului, a lucrului trăit, sentimentul înglobat în cel mai adânc înțeles, experimentat și relevat în poezie. Autoarea dă dovadă de capacitate emoțională și de o abordare atentă a temelor ce conduc către miezul, esența poemelor.

În volumul ***Rănilor ierbii*** Camelia Florescu recurge la un discurs liric suprarealist, discurs în care se relevă o multitudine de stări pe care autoarea le supune unei analize minuțioase. Experiența de viață își spune cuvântul, se cristalizează, iar necesitatea spirituală de a armoniza iubirea, suferințele, bucuriile și prefacerile existențiale își dovedesc împlinirea în poeme. Ele se insinuează asemenea unui organism viu, prin antinomiile dinamice care se instalează pe parcursul lecturii în sufletul cititorului. Enigma existenței este prospectată pe terenul intimist prin prisma sentimentelor personale dezvoltate, prin prisma observării firii umane, de asemenea.

Eul liric își manifestă prezența prin felul poetei de a percepe fapte, senzații, sentimente. Principiul după care sunt realizate poemele este relevat prin întrepătrunderea lumii

exterioare cu cea interioară. Sugestivitatea metaforelor, muzicalitatea limbajului, dezvăluirea substanței lăuntrice, interiorizarea spațiului, sunt accente ale stilului autoarei.

Camelia Florescu abordează tema polarității dintre divin și teluric, dezvăluie zbaterea sufletului între contradicții ireductibile, ciocnirile și rezultatul acestora. Căutarea divinității și implicit a propriei identități se realizează sub forma cunoașterii poetice străbătută de paradoxuri, experiența afectivă proprie oferind profunzime textelor. Raportarea discursului liric la obiect este însă mai discretă, iar legătura experiențelor exprimate în poeme cu o realitate imediată este realizată tot din perspectivă senzitivă.

Pentru poetă, mama este „*umbra îndurată/ și setea din ochii amuțiți/ într-o singură lumină/ argilă și cremene/ mâna oprită/ peste neștiință/ amar și liniște*”. Mama este „*geana agățată/ de turla*” bisericii. De remarcat aici definirea idealului în imaginea mamei, aspirația către armonie - în plină descriere a suferinței – exprimată liric prin evitarea coerenței lineare și a stabilității înțelesurilor, ambiguitatea expresiei fiind formula poetică utilizată. Remarcabil pentru tema mamei este poemul *Neuitarea*, în care stilul concentrat și încordat creează tensiune în ciuda dimensiunii textului: „*mama a trecut prin lacrimi/ ca o rândunică speriată prin iarnă/ depozitând camioane de flori, seu și tămâie/ (ca o investiție clară în alinarea chinului nostru),/ în tranșe mici, an de an, zi de zi/ sub crucea de marmură rece/ din cimitirul unde doarme tata./ cine și-a pierdut echilibrul inimii, știe/ știe că asta e o vorbă-n vânt/că nimic nu alină zăpezile, brândușele,/ că timpul nu vindecă ci sapă/ că mormintele devin lucrurile cele mai sfinte/ (desigur pe locul doi,/ după viața care nu mai sălășuiește în ele)[...] mama trecuse prin toate aproape senină/ tremurând doar pe dinăuntru/ de parcă inima-i era cusută cu jurubițe de mătase/ cine știe, poate sângerase de mii de ori/ dar noi n-am știut niciodată/ nici noi, nici altcineva/ și mă sperie doar încrâncenarea cu*

care/ pășește cu pași de gheșă/ să nu ne tulbure diminețile sau somnul/ și să ne lase soarele mereu în ferestre/ și uneori, doar uneori,/ o văd cum alungă printre lacrimi/ soarele din ochi (zicea ea)/ atunci urlu și mor în mine/ puțin câte puțin/ pentru cât de amarnic/ pârjolește/ neuitarea.” Cuprinse parcă într-un suflu ce le oferă amplitudine, versurile acestui poem se constituie într-o adevărată artă poetică prin sens și autenticitate. Ele o apropie pe Camelia Florescu de lumea poezilor.

Aflată în plinătatea vieții, poeta caută sensul ideii în cuvinte, o definește prin cuvinte, ideea se constituie într-un partener ideal al actului poetic. Arse de „*amiaza dorurilor de femeie*”, poemele par a pune întrebări despre substratul ascuns al lucrurilor, despre timpul crud, ireversibil, acest mecanism care ne propulsează spre alte orizonturi, mereu schimbătoare, în care „*apele din iriși/ se rostogoleau/ peste pietrele sufletului*”. Privind în oglinda necruțătoare permanentă metamorfoză și surprindere a trecerii vieții, autoarea își dorește ca „*prima zăpadă să-i amortească rănilor ierbii*”; este imaginea a ceea ce se pierde ireversibil în dragoste, dar nu numai... Spațiul și timpul poemelor în forma lor subiectivă sunt asumate, iar anxietatea, propriile contradicții sufletești, izvorâte din firea poetei, sunt accentuate și sporite; tocmai aceste contradicții și neliniști dau caracterul viu, dinamic al poemelor. Experiența suferinței duce la integrarea acesteia în conștiință și la îmbogățirea lăuntrică, suferința producând închiderea în sine, regretul tardiv: „*n-am fost în stare/ să încui buzunarele inimii la timp*”. Poeta transformă lucrurile percepute în imagini ale interiorității; înțelegerea intuitivă și reflexivă a lumii și a vieții transferă în mediul poeziei concentrarea asupra sentimentului, a ideii, întărind astfel subiectivismul poeziilor.

Un sentiment acut al frustrării străbate prin unele poeme: „*uitase/ în vechiul testament/ răscumpărarea păcatelor/ ce-*

o îmbiaseră/ înainte și după/ ce îl iubise pe el/ uitase în poșeta verii/ toată larma și clorofila/ tot dansul nopții/ toată cenzura”, în altele nostalgia, revolta, dar și înțelepciunea experienței. Omul poate da sens existenței sale prin schimbare, poate da realității o nouă față prin integrarea acesteia înlăuntrul său. Potențate de libertatea formei, poemele se află în deplină consonanță cu mesajele care se bazează pe puterea evocatoare a cuvântului: lemnul își poartă taina în „*șoapta măsurată*”, amintirea „*cioplește zid de fântână*”, muntele „*se prelinge în moarte*”, colțul lunii/ tăia/ puțin câte puțin/ până când se făcuse târziu în iubire”. Valori și principii devin hotare, delimitând realitatea acestor poeme și oferindu-le substanță lirică. Mesajul intim al poeziilor, particularitățile lor, concepția despre viață și lume, conținutul profund este pus în valoare de autoare prin metafore, în care *moartea* este o formă de alteritate pe care omul o poartă în sine și o integrează în orizontul existențial. Autoarea dezvoltă o parabolă a nonexistenței în care dorința de puritate și protecție este evidențiată subtil: „*să ne naștem zăpezi/ să le ținem de cald/ alor noștri/ după ce plecăm/ să nu fim obositori/ și să ne topim când simțim/ că le e greu/ în îmbrățișarea noastră*”.

Camelia Florescu realizează în volumul **Rănille ierbii** construcții poetice care își deduc valoarea din funcția ansamblului, alături fraze autonome din construcția cărora străbat viziuni unitare, creatoare de tensiune lirică. Caută și dezvăluie armoniile, dar și dizarmoniile existenței *Poetului*, oferind cititorului un transfer al speculației metafizice: „*poetii trăiesc sub pășări/ la adăpostul adrenalinei/ că vor fi împușcați în cap sau în aripi/ depinde cum îi prinde glonțul în zbor*”. Poeziile ei exprimă un impuls vital de situare perpetuă în actul creației și, în consecință, limbajul revendică apartenența la universul aluziilor contrapunctice, al motivelor livrești. Este evidentă materialitatea limbajului, raporturile semantice, valorile cuvintelor, melancolia lor

conținută. Aurul diseminat în particule fine este ușor de descoperit în poemele dedicate tatălui: „Cum să fiu zidarul speranțelor mele, tată?” se întreabă poeta. Cu o structură de trăire și visare – concomitentă – nostalgia, evocarea se ridică la suprafața unei expresii - perfect compatibilă cu libertatea și îndrăzneala lipsită de constrângeri - expresie metaforică prin excelență într-o infinitate de spirale lirice.

*Evelyne Croitoru
București, martie 2024*

Foreword

Smiling, with an air of *bon viveur*, Camelia Florescu reveals in her second volume of poetry to the attentive, informed reader a completely different image from the public one. It is the image of a mature poet, with an existence clearly determined by a deep inner structure and a clear awareness of vocation. The profoundly subjective character, the lyrical inflections - with that indefinable something - offer the certainty of authenticity, of lived experience, the feeling encompassed in its deepest understanding, experienced and revealed in poetry. The author demonstrates emotional capacity and a careful approach to themes that lead to the core, the essence of the poems.

In the volume "Rănille ierbii" (Grass Wounds), Camelia Florescu employs a lyrical surrealist discourse, in which a multitude of states are revealed and subjected to meticulous analysis by the author. Life experience takes its toll, crystallizing, and the spiritual necessity to harmonize love, sufferings, joys, and existential transformations proves its fulfillment in the poems. They insinuate themselves like a living organism, through the dynamic antinomies that settle in the reader's soul as they progress through the reading. The enigma of existence is explored in the realm of intimacy through the lens of personal sentiments and observations of human nature.

The lyrical ego manifests itself through the poet's way of perceiving facts, sensations, and feelings. The principle

behind the creation of the poems is revealed through the intertwining of the external world with the internal one. The suggestive nature of metaphors, the musicality of language, the revelation of inner substance, the internalization of space, are accents of the author's style.

Camelia Florescu addresses the theme of polarity between the divine and the earthly, revealing the struggle of the soul between irreducible contradictions, their clashes, and their outcomes. The search for divinity and implicitly for one's own identity is realized in the form of poetic knowledge permeated by paradoxes, with the author's own emotional experience providing depth to the texts. The connection of the lyrical discourse to objects is more discreet, and the link between the experiences expressed in the poems and immediate reality is also approached from a sensitive perspective.

For the poet, the mother is *"the endured shadow/ and the thirst in the silenced eyes/ in a single light/ clay and flint/ the halted hand/ over ignorance/ bitterness and silence."* The mother is *"the eyelash hanging/ from the church steeple."* It is noteworthy here the definition of the ideal in the image of the mother, the aspiration towards harmony - in the midst of describing suffering - expressed lyrically through the avoidance of linear coherence and stability of meanings, with the ambiguity of expression being the poetic formula used. Remarkable for the theme of the mother is the poem "Neuitarea" (Unforgetting), in which the concentrated and tense style creates tension despite the compactness of the text: *"mother passed through tears/ like a frightened swallow through winter,/ depositing trucks of flowers, tallow, and incense/ (as a clear investment in soothing our pain),/ in small doses, year by year, day by day,/ under the cold marble cross/ in the cemetery where father sleeps,/ whoever has lost the balance of their heart knows,/ knows that this is an empty saying,/ that nothing soothes the snow, the crocuses,/ that*

time does not heal but digs,/ that graves become the most sacred things/ (of course, in second place,/ after the life that no longer resides within them)/[...] mother had gone through everything almost serenely,/ only trembling inside,/ as if her heart were sewn with silk threads/ who knows, maybe she had bled a thousand times,/ but we never knew,/ neither us, nor anyone else,/ and I am only scared by the/ determination with which/ she walks with geisha steps,/ not to disturb our mornings or sleep,/ and to always leave the sun in our windows./ and sometimes, only sometimes,/ I see her chasing away through tears/ the sun from her eyes (she is saying),/ then I scream and die inside,/ little by little,/ for how bitterly/ unforgetting/ burns." Captured, as if in a breath that lends them amplitude, the verses of this poem constitute a true poetic art through their meaning and authenticity. They bring Camelia Florescu closer to the world of poets.

In the fullness of life, the poet seeks the meaning of the idea in words, defining it through words; the idea becomes an ideal partner to the poetic act. Burned by "*the noon of a woman's longings*," the poems seem to ask questions about the hidden substratum of things, about the cruel, irreversible time, this mechanism that propels us towards other ever-changing horizons, in which "*the waters from irises/ rolled up/ over the stones of a soul*." Gazing into the unforgiving mirror of life's constant metamorphosis and passage, the author wishes for "the first snow falls to numb the grass wounds"; it's an image of what is irreversibly lost in love, but not only that... The space and time of the poems in their subjective form are embraced, and the anxiety, the poet's own soul contradictions, stemming from her nature, are accentuated and heightened; it's precisely these contradictions and anxieties that give the poems their lively, dynamic character. The experience of suffering leads to its integration into consciousness and inner enrichment, with suffering resulting in self-isolation, the belated regret: "I couldn't manage/ to lock

the pockets of the heart in time." The poet transforms perceived things into images of interiority; the intuitive and reflective understanding of the world and life transfers the concentration on sentiment, on the idea, into the realm of poetry, thus reinforcing the subjectivity of the poems.

A sharp sense of frustration permeates through some poems: *"She had forgotten/ in the old testament/ the redemption of sins/ that had enticed her/ before and after/ she had loved him./ She had forgotten in the summer's bag/ all the noise and chlorophyll,/ all the dance of the night,/ all the censorship,"* while in others, nostalgia, revolt, but also the wisdom of experience. One can give meaning to their existence through change, can give reality a new face by integrating it within themselves. Potentiated by the freedom of form, the poems are in complete harmony with the messages that rely on the evocative power of the word: wood carries its secret in the *"measured whisper,"* memory *"carves a fountain wall,"* the mountain *"oozes into death,"* *"the corner of the moon/ was cutting/ little by little/ until it was getting late in love."* Values and principles become boundaries delimiting the reality of these poems and offering them lyrical substance. The intimate message of the poems, their peculiarities, the conception of life and the world, the profound content is highlighted by the author through metaphors in which *death* is a form of alterity that man carries within himself and integrates into the existential horizon. The author develops a parable of nonexistence in which the desire for purity and protection is subtly highlighted: *"to be born as snow/ To keep our loved ones warm/ after we depart/ to not be burdensome/ and to melt away when we feel/ that it's hard for them/ in our embrace."*

In her volume "Rănille ierbii" (Grass Wounds), Camelia Florescu crafts poetic constructions that derive their value from the function of the whole, juxtaposing autonomous phrases from the construction of which unified visions pass

through, creating poetic tension. She seeks and reveals the harmonies as well as the disharmonies of existence, offering the reader a transfer of metaphysical speculation: "Poets live under birds,/ sheltered from adrenaline,/ whether they will be shot in the head or in the wings/ - it depends on how the bullet catches them in flight!" Her poems express a vital impulse of perpetual situating in the act of creation, and consequently, the language claims belonging to the universe of counterpoint allusions, of bookish motifs. The materiality of language, semantic relationships, word values, and their contained melancholy are evident. The disseminated gold in fine particles is easily discovered in the poems dedicated to the father: "How do I become the builder of my hopes, dad?" asks the poet. With a structure of living and dreaming - concomitant - nostalgia, evocation rises to the surface of an expression - perfectly compatible with the freedom and daringness devoid of constraints - metaphorical expression par excellence in an infinity of lyrical spirals.

Evelyne Croitoru
Bucharest, March 2024

RĂNILE MELE

Neuitarea

Mama a trecut prin lacrimi
ca o rândunică speriată prin iarnă
depozitând camioane de flori, seu și tămâie
(ca o investiție clară în alinarea chinului nostru),
în tranșe mici, an de an, zi de zi
sub crucea de marmură rece
din cimitirul unde doarme tata.

Cine și-a pierdut echilibrul inimii, știe
știe că asta e o vorbă-n vânt
că nimic nu alină zăpezile, brândușele,
că timpul nu vindecă ci sapă
că mormintele devin lucrurile cele mai sfinte
(desigur pe locul doi,
după viața care nu mai sălășuiește în ele).

Împărății de iarbă și rugină
urcă din inima anilor
cu degete fragede
dar crescute strâmb,
gânduri speriate
ca niște ciute cu botul ars de sete,
taie în carnea timpului
și mama le aliniază cumiști
secundă de secundă
ca să facă loc zilei de mâine.

Dacă este să urmezi linia răbdării
ar trebui să te oprești undeva în anii maturității
după ce ai gustat deja toată sudoarea
durerile și amăgirile vieții
înainte de a fi răstignită de copiii născuți și nenăscuți
înainte de a te chinui în oglindă să pui la loc
ridurile și nesomnul.

Dar păpușarii destinului nostru
nu adorm niciodată
ne târăsc înapoi în mijlocul torturii
între responsabilitate și iubire
între frustrare și dăruire
între oboseala orelor state în picioare
și câteva răsaduri care dau rod în sfârșit.

Mama trecuse prin toate aproape senină
tremurând doar pe dinăuntru
de parcă inima-i era cusută cu jurubițe de mătase
cine știe, poate sângerase de mii de ori
dar noi n-am știut niciodată
nici noi, nici altcineva
și mă sperie doar încrâncenarea cu care
pășește cu pași de gheișă
să nu ne tulbure diminețile sau somnul
și să ne lase soarele mereu în ferestre,

și uneori, doar uneori,
o văd cum alungă printre lacrimi
soarele din ochi (zice ea)
atunci urlu și mor în mine
puțin câte puțin
pentru cât de amarnic
pârjolește
neuitarea.

Unforgetting

Mother passed through tears
like a frightened swallow through winter,
depositing trucks of flowers, tallow, and incense
(as a clear investment in soothing our pain),
in small doses, year by year, day by day,
under the cold marble cross
in the cemetery where father sleeps.

Whoever has lost the balance of their heart knows,
knows that this is an empty saying,
that nothing soothes the snow, the crocuses,
that time does not heal but digs,
that graves become the most sacred things
(of course, in second place,
after the life that no longer resides within them).

Kingdoms of grass and rust
rise from the heart of the years
with tender fingers,
but grown crooked,
scared thoughts
like deer with muzzels burnt by thirst,
cut into the flesh of time,
and mother lines them up quietly,
second by second,
to make room for tomorrow's day.

If you were to follow the line of patience,

you should stop somewhere in the years of maturity,
after having tasted all the sweat,
the pains and deceptions of life,
before being crucified by born and unborn children,
before struggling in the mirror to put back
the wrinkles and sleeplessness.

But the puppeteers of our destiny
never fall asleep,
they drag us back into the midst of torture,
between responsibility and love,
between frustration and dedication,
between the fatigue of hours standing
and a few seedlings finally bearing fruit.

Mother had gone through everything almost serenely,
only trembling inside,
as if her heart were sewn with silk threads.
Who knows, maybe she had bled a thousand times,
but we never knew,
neither us, nor anyone else,
and I am only scared by the determination with which
she walks with geisha steps,
not to disturb our mornings or sleep,
and to always leave the sun in our windows.

And sometimes, only sometimes,
I see her chasing away through tears
the sun from her eyes (she is saying),
then I scream and die inside,
little by little,
for how bitterly
unforgetting
burns.

Fărădelegea

Așa cum s-a rupt din mine
strigătul
pentru lemnul din altar
vlăguit de atâta rugă,
pentru sfinții
prelinși pe grinzi
ca-ntr-o îmbrățișare de moarte,
tot așa
m-am întors din drum.
Analizez
atentă
cum mă doare
lanul de crizanteme
albe ca fecioarele
neștiutoare,
ca pașii mamei
în drum spre cimitir
unde-l acoperă de ani și ani
cu frunze și lacrimi pe tata.
Mai mereu,
mă arde amiaza dorurilor de femeie
plecată în lume copilă,
cuprinzând între două zbateri de inimă
toată fărădelegea

The lawlessness

Just as the cry
for the wood of the altar
torn from within me,
weakened by so much prayer,
for the saints
oozing on the beams
as in an embrace of death,
just like that,
I have turned back from my path.
I analyze
carefully
how the field of chrysanthemums
white as unknowing virgins
hurts me,
like my mother's steps
on the way to the cemetery
where, for years and years,
she covers with leaves and tears my father.
Most often,
the noon of a woman's longings burns me,
departed into the world as a child,
embracing between two heartbeats
all the lawlessness.

Pascală

Bunica vopsise toată viața ouăle de Paște
roșii, verzi, albastre
Cu frunze de pătlagină, învelite apoi în ciorapi de mătase
rupți de mult
ca să prindă oul model
să fie natural și ițit dintre ale altora în coș la biserică.
Când le scotea pe cele roșii ziceai c-a ucis vreo potârniche
cu mâinile goale,
după ce le ungea cu slănină pe cele verzi să lucească
aveai impresia că tocmai a strangulat o frunză
așa verzi îi erau mâinile.
Uneori le vopsea în ceai din foi de ceapă pe cele galbene.

Când a plecat, în primăvara aia,
n-am mai vrut să mâncăm ouă roșii
(și-așa niciuna din noi nu știam să învelim
la fel de frumos în ciorapi cu firul dus
ouăle de Paște).
Puteam trăi și fără pască
cu blat subțire din cocă
și umplutură groasă de trei degete
din brânză cu stafide
(stafidele alea, numai la bunica în mână
aveau auriul parcă al mierii de salcâm
privit în soare).
Puteam trăi de-atunci încoace
fără drob făcut în casă, fără pâine în țăst,
fără miros de miel fiert în zamă scăzută

acoperit ochi cu leuștean.
Niciun psiholog nu e în stare
să îmi explice
de ce numai bunica putea roși ouăle
cu atâta evlavie și zâmbet în ochii ei mici
ca bobitele de chihlimbar.
Din primăvara aceea nici noi
nu mai credem cu adevărat în sacrificiu

Easter

Grandmother had been dyeing Easter eggs all her life
Red, green, blue
With plantain leaves, then wrapped in silk stockings
torn long ago
To give the egg a pattern
To be natural and to stand out among the others
in the basket at church
When she took out the red ones, it seemed like she had
just killed a partridge
With her bare hands
After she smeared the green ones with lard to make
them shine
Her hands looked as green as
if she had just strangled a leaf
Sometimes she dyed the yellow ones with onion peel tea

Since she left, in that spring,
we didn't want to eat red eggs anymore
(anyway, none of us knew how to wrap
as beautifully in stockings with the torn thread
Easter eggs)
We could live without Easter bread
with thin dough crust
and three fingers high thick filling
of cheese with raisins
(those raisins, only in grandmother's hand
had the golden hue of acacia honey
gazed into the sun).

We could live from then on
without homemade drob¹, without bread in the oven,
without the smell of boiled lamb in reduced broth
covered with lovage
No psychologist is able
to explain to me
why only grandmother could dye the eggs red
with such reverence and a smile in her small eyes
like little amber beads.
Since that spring, none of us
Truly believe in sacrifice.

---

1. Traditional Romanian Easter dish

Tata

Cum să cobor din mine, tată?
Cum să sparg ceasul fragilor?
Cum să arunc peste zidul cetății în care locuiesc,
bucăți de amurg, boabe de verde descântat,
sau resturi de aripi crude?
Cum să pot să prefac lumânările-n torțe?

Cum să fiu zidarul speranțelor mele, tată?
Cum să mă vremuiesc prin uitare
ca un ceas fără coaja orelor la vedere?
Cum să mă ridic dintre acești bărbați
ce trosnesc la-ncheieturile gândurilor mele
să-l aleg pe cel care să îți semene ție?

Între două bătăi de inimă,
respir lumina cu frică de Dumnezeu
deschid ușa lacrimilor cu teamă și încrâncenare
și calc pe cer ca pe-un răzor de iubiri furate.
Cum să mă desfac din fașa cuvintelor, tată
și să-mi fiu țipăt și poartă și pasăre
întorcându-mă în vizuina inimii mereu fără tine?

Mă dor tălpile de rănile ierbii, bunucule
și sub felia aspră a neputinței mă lepăd
de primăveri și veri, de toamne și zăpezi,
de toate cioburile oglinzilor sparte.
În fiecare dimineață când mă privesc:
nu-s eu, nu ești tu, nu mai suntem niciunul
unul fără altul suntem numai dor...

Dad,

How do I descend from within myself, dad?
How do I shatter the clock of wild strawberries?
How do I hurl over the city wall in which I dwell,
pieces of twilight, grains of enchanted green,
or remnants of raw wings?
How do I turn candles into torches?

How do I become the builder of my hopes, dad ?
How do I navigate through forgetfulness
like a clock without the shell of visible hours?
How do I rise among these men who
creak at the joints of my thoughts,
to choose the one who resembles you?

Between two heartbeats,
I breathe the light with fear of God,
I open the door of tears with dread and determination.
And I walk on the sky like on a furrow of stolen loves.
How do I unravel myself from the fabric of words, dad,
and be my own scream and gate and bird,
always returning to the den of my heart without you?

My soles ache from the wounds of the grass, daddy,
and beneath the harsh slice of helplessness, I shed
springs and summers, autumns and snows,
all the shards of broken mirrors.
Every morning when I gaze upon myself:
it's not me, it's not you, we are no longer either of us,
one without the other we are only longing...

Alungați pe pământ

Te aduni, te desfaci
într-un umblet șchiop
mut și orb ridicând brațele aripi,
ajungi la marginea mea de lume
mi-ai lipsit - te aud,
te aud că-mi lipsești
îți răspund
și ochii măicuțelor în straie negre
se închid în urma ta,
poteca se-nchide într-un răzor
de cucută înaltă.
Adevărat grăiau apostolii
că-mpărăția cerului e mult mai aproape
de cei alungați pe pământ.
Mi-ai lipsit, mă auzi, tată?
Te aud că-ți lipsesc
mi-ai răspuns din sacii cărați de dor.

Chased Away on Earth

You gather, you unfold
in a limping stride
mute and blind, raising your winged arms
you reach my world's edge
I've missed you - I hear you,
I hear your absence
I answer to you
and the eyes of the nuns in black robes
close behind you,
the path closes with a furrow
of tall hemlock.
Indeed the apostles spoke true
that the kingdom of heaven is much closer
to those chased away on earth.
I've missed you, do you hear me, father ?
I hear you missing me
you answered me from the sacks carried by longing.

Mama

Umbra îndurată
și setea din ochii amuțiți
într-o singură lumină,
argilă și cremene,
mâna oprită
peste neștiință.
Amar și liniște
geana agățată
de turla bisericii.

Mother

The endured shadow
and the thirst in the silenced eyes
in a single light,
clay and flint,
the halted hand
over ignorance.
Bitterness and silence
the eyelash hanging
from the church steeple.

Se făcuse târziu în iubire

Braț de vânt
aruncat peste o turmă de iele
răscoala umbletul
stelelor,
ciorchini de mușcate
și ploii
zideau cocorii albaștri din noi.
Auzeam tivul boțit
al aortei
cum însăila bătăi de inimă
ca un vin neîncept,
sfințit în marginile durerii.
Două jumătăți egale
de funie
fiecare pentru un alt ștreang
purtau în ele ora
din care colțul lunii
tăia,
puțin câte puțin,
până când se făcuse târziu în iubire.

It Was Getting Late in Love

An arm of wind
thrown over a herd of nymphs
stirred the wandering
of stars
clusters of geraniums
and rains
built blue crane birds from us.
I heard aorta's crumpled hem
as it threaded heartbeats
like an unopened wine
sanctified in the edges of pain.
Two equal halves
of a rope
each for a different noose
carried within them the hour
from which the corner of the moon
was cutting
little by little
until it was getting late in love.

Întâlnire cu un lup singuratic

Rămân goale
în urma noastră
peșterile desenate
la intersecțiile memoriei
și sub zăpada
ce ni se dăruiește,
colecția mea
de cărămizi
rămâne desperecheată
și pașii pierduți.

În visul verde al ierbii
tremură spaimile
că iar voi scăpa cerul din mâini
și înlăuntrul cărnii mele
se scurg toate râurile
de lumină
pe care le-am păstrat
și năvoadele toate
au ochiuri tot mai rare.

Zidurile cad pe rând
decojind clipele,
sălbăticia și respirațiile
tuturor femeilor adunate
în mine.

Câte dintre noi
s-au întâlnit cu tine
câte ți-au recitat din sângele lor
lup singuratic ?

Meeting with a Lone Wolf

The drawn caves
remain empty
behind us
at the intersections of memory
and under the snow
that is gifted to us,
my collection
of bricks
remains mismatched
and the steps lost.

In the green dream of grass
fears tremble
that I will once again drop the sky from my hands
and inside my flesh
all the rivers drain
of light
that I've kept
and all the nets
have ever sparser eyes.

The walls fall one by one
peeling off the moments,
the wilderness and the breaths
of all the women gathered
within me.

How many of us
have met you
how many have recited you from their blood
Lone Wolf ?

Salt în gol

Braconierii lunii
coboară
peste noduri
de apă.

(am locuit destul în lacrima aceasta!)

Agățat de gânduri, undeva în mine
latră un clopot al durerii.
Pornesc pe jos.
Cei care nu mă iubesc
mă culeg și ei cum pot la intersecții
unde aceeași țărână veche cât lumea
sapă-n tălpile neînvățate cu drumul drept

(și cel mai dulce vin, a fost cândva bob de aguridă!)

La sud de viață, tihnit și hoțeste
învăț să peticesc cerul,
să ies din mine și să-mi iau măsuri
să-mi croiesc dintr-un vrej de dalie
sau o cintează gureșă, rochia mea de bal,
să-mi aleg din coșul cu veri și pâine coaptă pe vatră
bucata mea de fericire.

(am mai încercat cândva saltul ăsta în gol!)

N-am mai apucat prinsă cu atâtea păcate
să am timp să te caut, iubite.
Peste doruri se așterne uitarea
și legiuni de speranțe se-ntorc înapoi
în fașa cuvintelor
iar eu încui ușa de la odaia din față
și urc în vizuina inimii
să spăl rănilor lăsate vraințe
de pașii noștri grăbiți să prindă viața de mână

(dacă promiți că ai să fii fericit, promit să te-nvăț cum să
uși!)

Leap into the Void

Moon poachers
descend
over knots
of water.

(I've lived enough in this tear!)

Hanging on thoughts, somewhere within me
a bell of pain barks
I set off on foot ...
Those who don't love me
pick me up as they can at intersections
where the same old dust as old as the world
digs into the untrained soles with the straight road

(and the sweetest wine was once a muskmelon seed!)

South of life, peaceful and stealthy
I learn to patch up the sky,
to step out of myself and take measures
to sew from a dahlia stem
or a noisy chaffinch, my ball gown
to pick from the basket with summers and bread baked
on the clay oven
my piece of happiness.

(I've tried this leap into the void before!)

I haven't had time caught up in so many sins
to search for you, lover.
Forgetfulness spreads over longings
and legions of hopes turn back
in the fabric of words
and I lock the door to the guest room
and climb into the den of my heart
to wash the wounds left gaping
by our hurried steps trying to grasp life by the hand

(if you promise to be happy, I promise to teach you how
to forget!)

Laminară

Curgeai prin mine
ca o smoală a durerii,
în straturi paralele,
ca o perfuzie
chinuită dar bine conturată
(și cumva cotropitor de ciudat),
ca o notă înaltă de vioară,
cu dinamică și o energie greu de înțeles,
ca-ntr-o ecuație a lui Bernoulli.

Umbrele pe ciutura fântânii
nu mai dansau în seara aceea.
Se priponiseră ca trestile,
subțirele și aduse de spate,
în vizuini săpate-n stânca inimii.

Trecea un bețiv
mai sus de biserică,
cu ochii mijiiți,
atârând în depărtare,
îngâna un cântec neîmplinit,
numai de el știut,
lepădându-se de Dumnezeu,
jelind lacrimi cu gust de rom,
rupând funiile amintirilor.

Tu curgeai în mine
ca o noapte întunecată,
de vâscozitate îndoielnică,
ca o cascadă nervoasă
foșnindu-mi prin sânge.

Laminar

You flowed through me
like a tar of pain,
in parallel layers,
like a perfusion
tortured yet well-defined
(and somehow invasively strange)
like a high note on a violin,
with dynamics and an energy
hard to understand,
like in a Bernoulli equation.

Shadows on the bucket of the well
no longer danced that evening.
They had anchored like reeds,
thin and brought back,
in dug scaves into the rock of the heart.

A drunkard passed
above the church,
with squinting eyes,
hanging in the distance,
mumbling an unfulfilled song,
known only to him,
abandoning God,
mourning tears with a taste of rum,
tearing the ropes of memories.

You flowed in me
like a dark night,
with questionable viscosity,
like a nervous waterfall
whispering in my blood.

Poem despre o consoană bolnavă

Eu nu m-am întâlnit niciodată
cu bărbatul de care-mi sprijin speranțele
dar am lăsat mereu lampa aprinsă
în casa sufletului.

Deși adesea
cobor în mine
ca-ntr-un pahar de vin negru,
niciodată nu sunt atât de amețită
de cețurile inimii
încât să mă lepăd de el.

Nu știai - îmi spun -
că din nuci verzi și silabe orfane,
tot se pot meșteri dulcețuri aparte?

Linia timpului se ascute-n fântâni
și diminețile neîmblânzite de nimeni,
decupează poeme din pofta cuvintelor.

Unde sfârșesc eu,
încep dorurile să se zbată de maluri,
imperii albastre de fluturi eretici
mărșăluiesc către sud.

Am uitat de mine afară,
sub streășina gândului că el,
va veni cu genunchii înmuiați

în orele aşteptării
şi pendula sătulă să numere absenţa lui
se va opri din cadenţă.

(Aici zace o consoană bolnavă
care n-a mai încăput în acest poem!)

Poem about a sick consonant

I have never met
the man I lean my hopes on,
but I always keep the lamp lit
in the house of my soul.

Though often
I descend into myself
like into a glass of red wine,
I am never so dizzy
from the heart's mists
that I would forsake him.

You didn't know - I tell myself -
that from green walnuts and orphan syllables,
unique sweetnesses can still be crafted?

The timeline sharpens in wells,
and the mornings untamed by no one
cut out poems from the hunger of words.

Where I end,
the longings begin to struggle on the shores,
blue empires of heretical butterflies
marching southward.

I forgot myself outside,
under the eaves of the thought that he,
with knees softened

by the hours of waiting,
and the pendulum, weary of counting his absence,
will stop its rhythm.

(Here lies a sick consonant
that did not fit in this poem!)

Mi-au înnebunit pistruii

Dragostea
se lipise de uşile inimii
şi se prelingea
ca o apă plină de rugină.

Se putea zări cu ochiul liber
la intersecţiile
gâtuite de aşteptare
ale catodului şi anodului
din sângele meu devenit
electrolit.

Dragostea
se lipise de încheieturi
ca brăţările din fir de arnică
ucigătoare şi aţoase
ca iubirile furate
coborând în rănile timpului
în picaj absolut.

Conjugam firul ierbii
la mai mult ca perfectul
şi cu cât se strângeau funiile de dor
în jurul grumajilor
lupilor din sângele meu
cu atât mă îmbolnăveam
de albastru

Dragostea
m-a fugărit rînd pe rînd
prin toate cămărilor inimii
până când miezul ei fecundat
de primăvara de-afară
mi-a înnebunit toți pistruii
când mi-ai cuprins fața în palme
devenind de bunăvoie
și nesilit de nimeni
prizonierul ochilor mei
albaștri.

My freckles have gone mad

Love
had stuck to the doors of the heart
and trickled
like water full of rust.

It could be seen with the naked eye
at the intersections
strained with waiting
of the cathode and anode
in my blood turned
electrolyte.

Love
had stuck to the wrists
like bracelets made of arnica thread
deadly and sharp
like stolen loves
descending into the wounds of time
in absolute free fall

I conjugated the thread of grass
in past perfect tense
and the more the ropes of longing tightened
around the necks
of wolves in my blood
the more I became ill
with blue

Love
chased me line by line
through all the chambers of my heart
until its core, impregnated
by the spring outside
drove all my freckles insane
when you cupped my face in your palms
becoming willingly
and unsolicited by anyone
the prisoner of my
blue eyes.

Chiriaș

Niciun pic de aer
nu mai este
la marginea cetății
unde stăteam în chirie,
ți-am trimis ție,
ție cel fără de nume,
fără de chip,
fără de aripi,
fără de lumină,
ție ți-am trimis
cuvintele poticnite,
șoaptele pierdute,
iarbă,
în timp ce nu mai aștept
hemoragii
de promisiuni
ci doar caut aer de închiriat
și înghit
în sec.

Tenant

No bit of air
exists anymore
at the edge of the fortress
where I used to stay with rent,
I sent to you,
to you, the nameless,
faceless,
wingless,
lightless,
to you, I sent
the stumbling words,
the lost whispers,
grass,
while I no longer wait
hemorrhages
of promises
but only seek air for rent
and swallow
in silence.

Prețul

Viziuni albastre,
pentru când o să mă uiți,
bocitoare nedezlegate
din fașa rănită
a cuvintelor,
pentru că nu am înțeles
unde e hotarul dintre anii buni
și ceilalți.
Un ticăit de păpădii răsfirate
prin păr
și toate acestea
preț de plătit
pentru că nici măcar noi
nu știam
cât ne iubeam
de ne deocheau
primăverile.

The Price

Blue visions,
for when you forget me,
mourners unbound
from the wounded wrap
of words,
because I didn't understand
where the boundary lies
between good years and the others.
A ticking of scattered dandelions
through the hair,
and all these
a price to be paid
because not even we
knew
how much we loved each other
that the springs
had an evil eye on us.

Zona confuză a dragostei

Parcă
urcam în floare,
despletită spre cuiburi de miere
parcă
erai în dreapta mea ca atunci la început,
arcuit de dorință
și pot să jur
că era ceasul acela din noapte
când luna plângea rotundă
tânguindu-se
ca niște clopote de biserică
bătrâne și răgușite.

Parcă
bătăi de aripi fine
se auzeau departe,
departe în gânduri,
departe în lacrimi,
departe de lume.

Mi se pare și-acum
când timpul se răsuțește
ca într-un film mut sub pleoape
că singura mea vină a fost
că n-am știut să cobor la timp,
sau că am urcat prea târziu
în caruselul acesta gângav ca un plâns de copil.

Potopul de reproşuri
trage umbra peste maluri,
taie şi ostioieşte fiinţa
în fiecare dimineaţă şi seară.

Parcă mă uit
într-o carte necită
rănită pe-alocuri
de zâmbete strâmb,
de cântece cioplite
ca nişte crengi tăiate pentru foc.

Parcă
ne adulmecam şi ne topeam
unul pe altul
între cearşafuri discrete.

Parcă
uitai să mai vii şi uitam să mai plec.
Şi norocul îşi pierduse parfumul
de când m-ademeneai
cu anotimpuri flămânde
cu fluturii toţi
căzuţi dintre slovele
unui dor neterminat.

Parcă eram într-un vis,
parcă plângeam aieva.

Parcă sunt eu
dar ai tăi sunt ochii aceştia mari,
agăţaţi de-ntrebări
parcă eşti tu,
dar ai mei sunt paşii tălpilor goale
încrustaţi în iarbă.

Simt că oricum
ne-am fi adunat sau desfrunzit,
în orice ordine
am fi-ncuiat sau descuiat iubirea
părea să nu fi fost alegerea noastră
să rămânem străjerii dragostei:
tu te-ai iubit pe tine,
eu m-am ales dintre noi doi pe mine.

The Confusing Zone of Love

It's as if
I was climbing into blossom,
unraveled towards honey nests
it's as if
you were at my right as in the beginning,
arched with desire
and I could swear
it was that hour of the night
when the moon wept round
lamenting
like old, hoarse
church bells.

It's as if
soft wing beats
were heard in the distance,
far away in thoughts,
far away in tears,
far from the world.

It still seems to me
when time twists
like in a silent film behind eyelids
that my only fault was
that I didn't know to descend in time,
or that I climbed too late
into this carousel stutter like a child's cry.

The flood of reproaches
casts shadows over the shores,
cuts and soothes into existence
every morning and evening.

It's as if I'm looking
into an unread book
wounded in places
by crooked smiles,
by songs carved
like branches cut for fire.

It's as if
we sniffed each other
and melted
into discreet sheets.

It's as if
you forgot to come and I forgot to leave.
and luck had lost its scent
since you lured me
with hungry seasons
with all the butterflies
fallen between the letters
of an unfinished longing.

It's as if I was in a dream,
as if I was crying for real.

It's as if it's me
but those big eyes are yours,
clinging to questions
it's as if it's you,
but those bare footsteps are mine
embedded in the grass.

I feel that no matter
how we gathered or dispersed,
in any order
we locked or unlocked love,
it seemed it wasn't our choice
to remain the guardians of love:
you loved yourself,
I chose myself from the two of us.

Contratimp

Uitase
în vechiul testament
răscumpărarea păcatelor
ce-o îmbiaseră
înainte și după
ce îl iubise pe el.

Uitase în poșeta verii
toată larma și clorofila
tot dansul nopții
toată cenzura
cu care își
punea port-jartierul
grăbită.

Își uitase
coapsele triste,
părul prins cuminte în coc,
ochii triști aliniați
pe covorașul
de la marginea patului.

Uitase inelele
lângă covata unde
frământase pasca de Paște.

Mai dorea doar
să tragă un fum de țigară,

să-și lăcuiască unghiile,
să-și pună un ruj turbat,
să fugă desculță
până la tramvai
fără tocuri,
doar în cămașa de la el.

Când îl dorea pe el
uitase de sine
când a-început
să se iubească pe ea
timpul uitase să stea-n loc.

Against Time

She had forgotten
in the old testament
the redemption of sins
that had enticed her
before and after
she had loved him.

She had forgotten in the summer's bag
all the noise and chlorophyll,
all the dance of the night,
all the censorship
with which
she put on her garter belt
hurriedly.

She had forgotten
her sad thighs,
her hair neatly tied in a bun,
her sad eyes lined
on the mat
at the edge of the bed.

She had forgotten the rings
beside the cradle where
she had kneaded the Easter bread.

She only wanted
to take a drag of her cigarette,

---

to lacquer her nails,
to put on a crazy lipstick,
to run barefoot
to the tram
without heels,
just in his shirt.

When she wanted him,
she forgot herself,
when she began
to love herself,
time forgot to stand still.

Nărav

Mă dezbrăcasem
(a câta oară)
de năravul de a fi femeie
și am luat, cu ciudă, urma atacurilor de cord,
aș fi vrut să mă preschimb în duminică pentru tine,
dar
nu am mai apucat.
Venise o pală de vânt rece și mi-a deschis ochii.
Era acolo o vară nebună arzând în noi
Și niște gânduri obraznice.
Tocmai când ne pregăteam să ne iubim
am început să râd
cum râde o Ană, sau Julietă, sau Penelopă,
dar ce poți să-i ceri unei femei
care nu a născut
desfrunziri
niciodată?

Vice

I had undressed
(for how many times)
from the vice of being a woman
and with resentment, I followed the heart attacks,
I would have wanted to change myself into a Sunday for
you,
but
I didn't get the chance.
A gust of cold wind had come and opened my eyes.
There was a crazy summer out there burning within us
and some naughty thoughts.
Just when we were about to start loving each other,
I started to laugh
like an Ana, or a Juliet, or a Penelope,
but what can you ask of a woman
who has never given birth
to defoliations?

În buzunarul de la pieptul tău

Când tristețile
din vara aia
încleștată
miroseau a buruieni
semnele de întrebare ca niste corbi rătăciți
îmi ciuguleau bezmetici
ochii.

Apele din iriși
se rostogoleau
peste pietrele unui suflet
și visul
strâmb
era orfan de cuiele
potcoavelor.

Unde să îmi duc de căpăstru
gura
care te-a rostit
ca pe unicul blestem?

Sper că în buzunarul de la pieptul tău
nu o să mai tremure nicio femeie
împletită în
lacrimi.

In the Breast Pocket of Your Coat

When the sorrows
of that fierce
summer
smelled of wild weeds,
question marks like lost ravens,
bewildered,
pecked my eyes.

The waters from irises
rolled up
over the stones of a soul,
and the crooked
dream
was orphan
of the horseshoes' nails.

Where should I lead by bridle
the mouth
that pronounced you
like the only curse?

I hope that in the breast pocket of your coat,
no woman will tremble anymore,
woven into
tears.

Lupul

Așa mă devora el,
cu zâmbetul acela tâmp
în colțul gurii
(da, da, încă
mi-e rușine
amintindu-mi de gura lui
de lup lacom!).

Inconștient
prădător
și frumos
era el.

Mă scotea din minți
cu zâmbetul lui tâmp.
Nu știam dacă să-l judec
să fug
sau să rămân,
să primesc
moartea dulce,
căci o vietate turbată
eram,
răneam, țipam,
sorbeam ce era de băut
cu înghițituri mari,
hăpăite,
iubeam ce era de iubit,
urlam ce era

de urlat,
trăiam dacă
mai rămânea ceva
de trăit.

Însă știam
că inimile bat
până într-o zi
când obolesc
și se retrag
în cimitirul inimilor.

Mă privesc în oglinzile
răsucite
și în sfârșit văd
un altfel de zâmbet,
îl cunosc de undeva,
dar nu mai știu
dacă a stat răstignit
mereu în colțul gurii lui,
sau e al meu.

De când am învățat
cum să primesc
diminețile,
sunt lup.

The Wolf

That's how he devoured me,
with that foolish smile
in the corner of his mouth
(yes, yes, I still
feel embarrassed
remembering his greedy
wolf-like mouth!).

Unaware
predator
and beautiful
he was.

He drove me crazy
with his silly smile.
I didn't know whether to judge him
to run away
or to stay,
to accept
the sweet death,
for I was
a frenzied creature,
I wounded, I screamed,
I gulped down what was to drink
in large and noisy
swallows,
I loved what was to love,
I howled what was

to howl,
I lived if
there was anything
left to live.

But I knew
that hearts beat
until one day
when they get tired
and withdraw
into the graveyard of hearts.

I look at myself
in the twisted mirrors
and I finally see
a different kind of smile,
I recognize it from somewhere,
but I don't remember
if it has always been crucified
in the corner of his mouth,
or if in mine.

Since I learned
how to welcome
the mornings,
I am a wolf.

Neiubirea

Trup de trandafiri
sub spaima orelor
fără tine.
Goale tainele,
râuri încremenite,
unghiurile clipelor
scutură moartea
hăituind animalul din mine.
Pe pajiște croiește
pârtie
viața.
În umbra crăițelor
se reașterne
clișeic
neiubirea.

UnLove

Body of roses
under the fear of hours
without you.
Empty secrets,
rivers frozen,
the angles of moments
shaking death,
chasing away the animal within me.
On the meadow life
sews a path.
In the shadow of marigolds
lies down again
clichéd
the unlove.

Vreau

Ca o sălbăticiune
se-întinde brațul
pe liziera cearșafurilor boțite
când bântuie nesomnul
o pădure crește
undeva
în timp ce
ploaia înghite
ultimele rotocoale de fum.

I Want

Like a wilderness,
the arm stretches
on the edge of crumpled sheets
when insomnia haunts,
a forest grows
somewhere
while
the rains swallows
the last spirals of smoke.

Nervii mei trec strada

Se închid
unul câte unul
nasturii roși
de așteptare,
ținându-se de mână
nervii mei
trec strada
și trag ocheade spre
aduceri aminte.
Inimi aduse de spate
înțeleg în sfârșit
că verdeața semafoarelor
e doar aerul
din altare.

My Nerves Cross the Street

One by one,
the red buttons
are fastened
from anticipation,
holding hands,
my nerves
cross the street,
casting glances
toward memories.
Hunched hearts
finally understand
that the green traffic lights
are just the air
from altars.

RĂNILE TALE

Călătorului însingurat

Și gândurile și pustiirea
Și dojana din iris
ți le-am citit în ochii de lup singuratic.
Pentru spaima și deznădejdea
prin care te-au hăituit iubirile
am plâns,
am plans amarnic.
Trebuia să fac ceva și simplu
am început cu ordinea din mine,
să scutur amarul,
să aerisesc în inimă toate cămărilor,
să-ți primenesc patul
în casa cea mare, de la stradă,
cu frunze de gutui și flori de levănțică,
să te primesc, călătorule prin lumi înghețate,
răvășit, neiubit,
doar să te primesc.
Vom dansa
cu felii de cer în brațe
și vom ascuți pe coarnele lunii
lama cu care mai ieri
ne săpam
mormântul.

The Solitary Traveler

I've read both
the thoughts and the desolation,
and the rebuke from the iris,
in your eyes of a lonely wolf.
For the fear and hopelessness
that love has hunted through you with,
I cried,
I cried terribly.
I had to do something, and simply,
I started with the order within me,
to shake off the bitterness,
to ventilate all the chambers from my heart,
to freshen up your bed
in the guest room, by the street,
with quince leaves and lavender flowers,
to welcome you, traveler through frozen worlds,
ravaged, unloved,
just to welcome you.
We will dance
with slices of sky in our arms,
and we will sharpen on the horns of the moon
the blade with which just yesterday
we were digging
our grave.

Stația lui plus infinit!

Visele noastre deșirate
ca niște pietre
care vor să fie drum,
ca niște lumânări
care vor să fie lumină,
ca niște atrii
care vor să fie inimă,
se opresc la marginea lui
plus infinit.

Acolo e o stație
unde se deschide
lacrima,
unde zace neatentă
agonia,
unde terminațiile indulgente
ale gândurilor
trec prin epicentrul
suferințelor noastre
ca prin cețurile sufletului.
Acolo răzoarele
de dorințe albastre
sunt udate-n tihnă
de ploi

sub rădăcini
dormim
și ADN-ul se nuntește

descătușat de fluturi
cu munți de iubire
nelocuit, neînceput.

The Station of Plus Infinite!

Our scattered dreams
like stones
that want to be a road,
like candles
that want to be a light,
like atriums
that want to be a heart,
halt at the edge of
plus infinite.

There is a station there
where the tear unfolds,
where the agony lies inattentive,
where the indulgent terminations
of thoughts
pass through the epicenter
of our sufferings
like through the mists of the soul.
There, the furrows
of blue desires
are gently watered
by rains.

Under roots
we sleep
and the DNA marries
unfettered by butterflies
with mountains of love
uninhabited, uninitiated

Luntrea

Măceșii pedepsesc timpul
cu o tăcere nefirească.
Julitura ceții
ridică la fileu
revolta.

Poate n-am să te mai văd niciodată, spui
și între nordul cuvintelor
și amețitul sud
o lambadă turbată
își spune adevărul.

Trece o luntre
printre oglinzile
ochilor.

The Boat

The rosehips punish time
with an unnatural silence.
The scratch of the mist
raises, to the net,
revolt.

Maybe I won't see you again, you say,
And between the north of words
and the dizzy south,
a crazed lambada
speaks its truth.

A boat passes
through the mirrors
of the eyes.

Cel mai adesea dintre noi, mor poeții

Poeții au mâinile ninse de cuvinte frumoase
cu ele scriu mereu câte o poveste
în care ne recunoaștem
venind sau plecând fiecare,
poveste înșirată pe coli albe
ca niște eșarfe fluturate a armistițiu.
Nu le ajunge niciodată cerneala
de aceea uneori scriu cu clorofilă
și-înmugurește poezia lor
ca un curcubeu amețit de așteptare.

Poeții se cunosc dintr-o mie
au părul roșu de cât au stat cu capul în jos
(le vine bine mereu culoarea asta).
Capilarele lor
poartă în ele maci
și vrăbii gureșe
(așa sunt și ei teribil de guralivi
dar ăsta-i farmecul lor, nu-i așa?)

Niciodată nu le este bine în ei
de aceea poartă măști ca actorii,
merg desculți pe dinăuntru lor,
calcă timpul în picioare
cu atâta nesaț și victorie în priviri
încât timpul pentru ei e o muchie de cuțit
un „je m'en fiche” universal.

Pentru poeți se dau legi anume
aerul pe care au voie să îl respire
trebuie neapărat ajustat după trebuința sufletului lor;
nu au voie să bea decât vin
în care li se permite adesea să-și înece amarul.

Poeții s-ar zice că sunt niște ciudați
dar se camuflează perfect printre noi, nu-i așa?
Cum să-i recunoști pe aceia care la cafea dimineața
își tund vorbele ca să nu iasă prea mult în evidență?

În orice caz, poeții sunt frumoși
asta se vede cu ochiul liber
n-au cunoștințe de șofat
dar demarează mereu viața-n viteză
iubesc și sunt iubiți
dar nu-s statornici
(li se reproșează asta cel mai ades)
totuși, cum să te superi pe ei
când cearșafurile pline de erotism
sunt a doua lor religie?

Poeții trăiesc sub păsări
la adăpostul adrenalinei
că vor fi-împușcați în cap sau în aripi
- depinde cum îi prinde glonțul în zbor! -

Cel mai adesea dintre noi, mor poeții - spuneați -
ei, cei care trag sfori ca să le fie scris numele
pe pietrele de mormânt cu litere mari
dar ce noroc totuși că sufletele lor
atârnă deasupra vieților noastre
ca niște iezi albi și năzdrăvani
ca să ne vegheze
să nu o luăm razna de atâta seriozitate.

Most Often Among Us, Poets Die

Poets have hands snowed with beautiful words,
with them, they constantly write a story
in which we all recognize ourselves,
each one, coming or going,
a story threaded on white sheets
like scarves fluttering in a truce.
They never run out of ink
that's why sometimes they write with chlorophyll,
and their poetry buds
like a rainbow dizzy from waiting

Poets are known from afar,
their hair is red from how long they were hanging
upside down
(this color suits them well always),
their capillaries
carry poppies
and chirping sparrows
(they are terribly talkative too,
but that's their charm, isn't it?)

They are never at peace within themselves,
that's why they wear masks like actors,
they walk barefoot inside themselves,
trample time underfoot
with so much greed and victory in their eyes
that time for them is a blade edge,
a universal "je m'en fiche."

Special laws are made for poets,
the air they are allowed to breathe
must be adjusted according to the needs of their souls,
they are only allowed to drink wine,
in which they are often allowed to drown their bitterness.

Poets are said to be peculiar,
but they camouflage perfectly among us, don't they?
How can you recognize those who, at morning coffee,
trim their words so as not to stand out too much?

In any case, poets are beautiful,
this can be seen with the naked eye,
they have no knowledge of driving,
but always start life at speed
they love and they are loved,
but they are not steady
(they are often reproached for this)
still, how can you be angry with them
when sheets filled with eroticism
are their second religion?

Poets live under birds,
sheltered from adrenaline,
whether they will be shot in the head or in the wings
- it depends on how the bullet catches them in flight! -

Most often among us, poets die - you said -
those who pull strings to have their names written
on tombstones in big letters,
but what luck though, that their souls
hang above our lives
like white and mischievous kid goats
to watch over us,
so that we don't go crazy with too much seriousness.

Țesute scrisori

Ploaia stă să irumpă prin celule
și așa cum mă privești,
înverzită din cap
până în creasta inimii,
se răsuțește un gând
a întrebare.

Mi-e teamă
că plata va seca
această dulce povară,
că în căușul cerului
trenuri deraiate
vor scrijeli pe zidul
acelei fântâni
prăbușiri
și că cerbi înșeuauți
trec prin noi
ca un răzor de
doruri slobode.

Woven Letters

Rain is poised to burst through cells,
and as you look at me,
green from head
to the crest of the heart,
a thought twists
into a question.

I'm afraid
that the payment will dry up
this sweet burden,
that in the scoop of the sky,
derailed trains
will scratch on the wall of that fountain
collapses
and that saddled deer pass through us
like a furrow of
free longings.

Cel mai prielnic moment

Încuiată
într-un solz
plânge amărăciunea.

Leagă-mă,
dezleagă-mă,
din spărturi de tăciune
adu-mă la marginea
lumii.

Răsucite,
întortocheate,
abandonate,
orele bat în ciutura
gândurilor.

Ce spun bătrânii?
Când este cel mai prielnic moment
să ducem genunchii
la gură?

The Most Opportune Moment

Locked
in a scale,
bitterness weeps.

Bind me,
Unbind me,
from splinters of charcoal
bring me to the edge
of the world.

Twisted,
tangled,
abandoned,
the hours beat in the pail
of thoughts.

What do the elders say
When is the most opportune moment
to bring our knees
to our mouths?

8 minute și 22 de secunde

Teoretic antimateria există
dar dacă eu
sunt o însușire a materiei
sau doar o dimensiune
a sinelui meu
dacă yin-yang-ul amețitor
ca un tango al particulelor
ar trebui să explice
că undeva se găsește
celălalt EU al meu,

atunci ar trebui
să mă întâlnesc
într-o zi
cu mine.

Tot nu știu cum
în simularea generală
în care trăim
m-au convins
adeștii conspirațiilor de tot felul
că trupul meu nu-i decât
o găoace de ou
în care s-a cuibărit
pentru o vreme
conștiința.

Dacă nu pot defini
sau nu pot măsura timpul
ca pe orice dimensiune
înseamnă că el nu există?

Dacă este o iluzie
și teoretic
mă pot întâlni
într-o margine de zare
cu mine,
ce-am să-mi strig
când mă voi vedea?

Nucleul inimii mele
se poate descompune
se poate dezintegra
pană la lacrimă
pană la praf stelar.

De vreme ce nu pot zări
marginile universului
de vreme ce nu știu ce formă are
cum să fiu de acord cu timpul
când nu știu cum voi sfârși?
Dacă nu ard de tot în 8 minute
pană ajunge lumina de la soare
în grădinița mea cu păpădii
aici pe Terra,
tot îmi mai rămân 22 de secunde
să opresc timpul
înainte de a mă privi pe mine
în călimara ochilor mei.

8 Minutes and 22 Seconds

Theoretically, antimatter exists,
but if I
am a property of matter
or just a dimension
of my own self,
if the dizzying yin-yang,
like a tango of particles,
should explain
that somewhere
the other ME of mine exists,

then I should
meet
myself
one day.

Still, I don't know how
in the grand simulation
in which we live,
followers of various conspiracies
have convinced me
that my body is nothing but
an eggshell
in which consciousness
has nested
for a while.

If I cannot define
or measure time
as any dimension,
this means it does not exist?

If it is an illusion,
and theoretically,
I can meet
myself on the edge
of the horizon
what I'll shout to me
when I see my own self?

The nucleus of my heart
can break apart,
can disintegrate
until a tear,
until stellar dust.

Since I cannot see
the gate of the universe,
since I don't know what shape it has,
how can I agree with time
when I don't know how I will end?

If I don't burn completely in 8 minutes
before the sunlight reaches
my dandelion garden
here on Terra,
I still have 22 seconds
to stop time
before looking at myself
in the inkwell of my eyes.

Până la capăt

Înapoi, înainte,
Aceași urzeală
de cămașă,
zadarnică neisprăvire
nepotrivire, nepricepere.

Un singur drum
cu ferestre spre cer
căci
port sub unghii
carnea întâmplărilor
din care
m-am hrănit,
sub care
am izbândit
în fiecare secundă
întoarsă.

Cine m-ar mai putea opri
să nu trec prin tine
cu brațe de întrebări
spaime și orbiri,

ca să-L îmbrățișez pe Dumnezeu
la capătul drumului?

Until the End

Backward, forward,
the same warp
of a shirt,
vain incompleteness,
mismatch, unskillfulness.

A single road
with windows to the sky
for
I wear under the nails
the flesh of events
from which
I fed myself,
beneath which
I triumphed
in every
turned second.

Who could stop me
from passing through you
with arms of questions
fears and blindness,

to embrace God
at the end of the road?

Rurală

În joia mare
două mâini mici și albe,
proaspete ca două camelii,
iarba înflorește sub tălpile
descălțate de ape
la poarta unui neica
unde muntele
uneori
se prelinge în moarte.

Rural

On Holy Thursday
two small and white hands,
fresh like two camellias,
the grass blooms under the soles
barefooted from waters
at the gate of an old man
where the mountain
sometimes
oozes into death.

Mersul lucrurilor

Cum trec zăpezile
prin albul ochiului
dezgolind
umerii amiezilor
fără Tine, Doamne,

așa coboară seara
în mersul lucrurilor.

Se despică în două sângele
dintr-o fantă a timpului
unde noi n-am mai apucat să
trăim.

Peste lumânările din cimitire
coboară îngrijorarea celor
plecați
și cosașii grăbiți
scurtează
flăcările
economisind lumina.

Gările reci
nu mai îmbrățișează
niciun soldat
și dinspre nordul cuvintelor
șuieră amarnic
glonțul uscat al uitării.

The Course of Things

How the snows pass
through the white of the eye
baring
the shoulders of afternoons
without you, God,

so descends the evening
in the course of things.

The blood splits
from a crack in time
where we didn't get the chance
to live.
Over the candles in the cemeteries
descends the concern of those
departed
and the hasty reapers
shorten
the flames
preserving the light.

The cold train stations
no longer embrace
any soldier
and from the north of words
whistles bitterly
the dry bullet of forgetfulness.

Dulgherul

Nici taina lemnului
din șoaptă măsurată
sau fierul scrijelind fibra
pentru cel ce mușcă
nu topesc viscolul și gerul
când dulgherul plânge
la poartă
și casa
își pleacă în bernă
acoperișul.

The Carpenter

Not the secret of wood
from a measured whisper
nor the iron scratching the fiber
for the one who bites
do not melt the blizzard and frost
when the carpenter weeps
at the gate
and the house
bows its roof
in mourning.

Sens giratoriu

Uite, pleacă bătrânii pe rând
pudrați la tâmples, eleganți,
ca mieii plecând la tăiere
și ne amăgim în urma lor
că vor crește copiii noștri înțelepți
și vor conduce lumea
cu dreptul, cu dreapta, cu dreptate.

Copacii îmbolnăviți de var
și de omizi aparent gingașe
se mulează obedienți
după sufletele fiecăruia dintre noi

Sub staniolul acestor cuvinte
se-ascunde totuși disperarea mea
trezită cu regrete-n păr
în diminețile acestea premature.

Nimic nu e mai grav
decât un sens giratoriu,
teama că viața
se succede la fel
ca-ntr-un carusel,
că părinții ne cred fericiți
și preoții cred că-i ajută pe oameni
să-și mărturisească păcatele.

Pocnesc năvoadele întinse de Mântuitor,
tristeți se zbat
sub plasturii intențiilor cumsecade
și bătrânii părăsesc lupta
trag obloanele și dezertează,
unul câte unul
și degeaba îi plângem
nimic nu-i mai aduce înapoi,
deși sub speranța sensului giratoriu
ai zice că doar ne dau prioritate
și ne privesc și ne petrec
și totul va fi bine.

Nu e nimic mai grav
decât să rătăcești singur pe drum
ca-ntr-un sens giratoriu
și să nu știi cum să potrivești
cerul în fereastră
fără Dumnezeu!

Roundabout

Look, the elderly are leaving one by one
powdered at the temples, elegant,
like lambs going to slaughter
and we deceive ourselves in their wake
that our children will grow wise
and will run the world
with righteousness, with the right, with justice.

The trees sickened by lime
and seemingly delicate caterpillars
mold obediently
after the souls of each of us

Beneath the tinfoil of these words
my despair still hides
awakened with regrets in hair
in these premature mornings.

Nothing is more serious
than a roundabout,
the fear that life
passes on just the same
as in a carousel,
that parents believe us happy
and priests believe they help people
to confess their sins.

The trawls stretched by the Savior snap,

sorrows struggle
under the patches of well-meaning intentions
and the elderly leave the battle
pull down the blinds and desert,
one by one
and though we mourn them in vain
nothing brings them back,
although under the hope of the roundabout
you would say they just prioritize us
and watch over us and see us off
and everything will be fine

There is nothing more serious
than wandering alone on the road
like in a roundabout
and not knowing how to fit
the sky into the window
without God!

Solzii dragonilor

Sprijinit
de pietrele verzi
ca solzii dragonilor

de pe planeta
cea fără de nume,
aprinzi
ceața dealurilor

(cum de porți în ochi
lumina lăptoasă
a facerii?)

Niște fete
cu mere coapte
răsărite sub corset
te-nvață răbdarea
mustul lor și
mustul toamnei
ademenește
orice muritor de rând

și solzii dragonilor
se-ncing
de la brâu în jos
dezgolind patimile
răsturnate
din căruțe bătrâne
la marginea drumului.

Pe planeta
cea fără de nume
singura îndeletnicire
serioasă
este să fii dragon.

Dragon Scales

Leaning
on the green stones
like the scales of dragons,

from the planet
without a name,
you ignite
the mist of the hills.

(how do you carry in your eyes
the milky light
of creation?)

Some girls
with ripe apples
rising under their corsets
teach you patience,
their must and
the must of autumn
tempts
any ordinary mortal,

and the dragon scales
gird
from the waist down,
exposing the passions
overturned
from old carts
at the edge of the road.

On the planet
without a name,
the only serious
occupation
is to be a dragon.

Punctul de pe litera i

Gândul tăios
aruncă schije
în veșnică alertă
hilar de solitar
ca o secure de gheață
ce taie
o mie de întrebări deodată.

Mintea e în alertă
adulmecând disperarea
se aruncă în gol
și bestia nehrănită a punctului de pe litera i
rămâne spânzurată veșnic
irascibilă.

The Dot on the Letter “i”

Sharp thought
throws splinters
into eternal alertness
hilariously solitary
like an ice axe
that cuts
a thousand questions at once.

The mind is on alert
sniffing out despair
it leaps into the void
and the unfed beast of the dot on the letter “i”
remains perpetually hanged
irritable.

Lipscani

Prăvăliile din Lipscani
se ițeau
obosite de iarnă
ca niște păpuși adormite
întinse pe o sfoară.
Moțul lor
se ridica din aburii urbei.

Capetele curioșilor arătau
ca un strugure multicolor
și de sub șubele telarilor
mârâia deja vestea
că se apropie Crăciunul.

Ochii precupeților
Creșteau în capul pieptului
ca niște turme de bivoli
seara Ajunului se foia
prin toate cotloanele

Boieroaicele
alegeau înmănușate în saftian vișiniu
zaharicale și sugiuc
din coșurile de răchită
aduse de la Stambul
pentru urătorii
ce le vor deschide porțile.

Apele iernii
curgeau prin sângele
slujbașilor domnești,
al mahalagioaicelor,
samsarilor,
negustorilor ambulanți
și-al podăreselor.

În lespedeza Bucureștiului
o altă iarnă făcea pui.

Lipscani²

The shops on Lipscani
were sneaking
weary from winter
like sleeping dolls
laid out on a string.
Their tuft
rose from the city's steam.

The heads of the curious ones looked
like a multicolored grape
and from under the fur coats of the merchants
the news was already murmuring
that Christmas was approaching.

The eyes of the vendors
grew in their chests
like herds of buffalo
Christmas Eve stirred
in every corner.

The noblewomen
chose, gloved in burgundy silk
sweets and cevizli sucuk³
from the wicker baskets
brought from Istanbul

---

2. a street and a district of Bucharest, Romania.

3. a traditional Turkish sweet made from a combination of walnuts and grape molasses, often flavored with various spices such as cinnamon.

for the carolers
who will open their doors.

The waters of winter
flowed through the blood
of the courtiers,
of the slum women
of the tradesmen,
of the wandering merchants
and of the mistresses.

In the slab of Bucharest
another winter was laying chickens.

Străjerul duminicilor

Brațele care se zbat
rupte din umeri
de atâtea
îmbrățișări nereușite

memoria dansului
desperecherii,
ștergând de pe ceas
orele mieilor,

luna care taie
coșul pieptului,
marginile orașului
ce se prelungesc spre
porțile cuvintelor
mestecând
în fiecare secundă
lăptoasă și
alunecoasă
starea de veghe
gâtuită de spaimă.

A fi străjerul
duminicilor
e mai epuizant
decât
să crești porumbei
sau să faci dragoste.

The Guardian of Sundays

The arms that struggle
broken from shoulders
by so many
unsuccessful embraces

the memory of the dance
of separation
wiping off from the clock
the hours of lambs,

the moon that cuts
the rib cage,
the edges of the city
that extend towards
the gates of words
chewing
in every second
milky and
slippery
state of vigilance
choked with fear.

To be the guardian
of Sundays
is more exhausting
than
raising pigeons
or making love.

Mai aproape

Noaptea răsucită
în ciocul mierlei
cântă perechea
iar casele adulfecă
pietrele zidirii
din clipa ce ne inundă.

Mai aproape
marginea visului
din care ai coborât
cu degetele zdrelite
de așteptare,
dresează timpul
și acoperă
sânul gingaș al serii.

Closer

The twisted night
in the blackbird's beak
sings the pair,
and the houses sniff
the building stones
from the moment it floods us.

Closer,
the edge of the dream
from which you descended
with fingers scratched
by anticipation,
train the time
and cover
the tender breast of the evening.

An electoral

Cu dinți stâlciți
de verbe nereușite
scuipate
pe la colțuri de
cuvântări selecte,

ne amețea un tovarăș
burtos și roșu în obraji,
ce îmbrăcase firește
tot ce era piele la vedere
în fond de ten
(să dea bine pe sticlă!)

Cât de frumoasă
trebuie să fie viața
de-apoi
dacă asta de-aici, de-acum
are atâta lapte și miere!

Pe autostrada lunii
(sau a soarelui
sau a altor astre cerești
știrbite de credibilitate!)
se înghesuie
promisiuni
că neamurile noastre
o vor duce bine
dacă promit
că nu merg cu viteză.

Între timp
și timpul a putrezit
și se prelinge scârbit
din ceasul cu cuc
din sala de ședințe.

Aceluiași tovarăș
legea a hotărât
că nu-i stă bine îmbrăcat
în galben sau alte
culori reflectorizante,

de aceea l-au numit
„plenipotențiat”
ca să poată trăi o vreme
într-o țară mai nordică
unde fondul de ten
lipsește cu desăvârșire
din vocabularul
make-up artiștilor.

În zilele-n care
viața își târâie papucii
în același sens giratoriu
ca acum 30 de ani,
am un chef nebun
nebun de tot
să-mi spânzur limba
de cerul gurii
și așa găngavă
să le scot ochii tovarășilor
burtoși și roșii în obraji
cu servietele pline
de cuvinte selecte

și dosare
scăpate de ochiul
instanței
în fiecare an electoral.

Election Year

With teeth cracked
by unsuccessful verbs
spat
in the corners of
selected speeches

we were dizzy by a comrade
portly and red-cheeked,
who naturally dressed
every inch of visible skin
with foundation
(to look good on screen!)

How beautiful
must be
the afterlife
if this one here, now
has so much milk and honey!

On the highway of the moon
(or of the sun
or other celestial bodies
diminished by credibility!)
crowded
promises
that our nation
will be well off
if they promise
not to speed.

Meanwhile
even the time has rotted
and oozes disgusted
from the cuckoo clock
in the meeting room.

To the same comrade
the law has decided
that it doesn't suit him well to wear
yellow or other
reflective colors,

that's why they named him
"plenipotentiary"
so he can live for a while
in a more Nordic country
where foundation
is completely missing
from the vocabulary
of makeup artists.

On days when
life drags its slippers
in the same roundabout
as it did 30 years ago,
I have a crazy,
completely crazy desire
to hang my tongue
from my palate
and, stuttering like this,
to pluck out the eyes of the comrades
portly and red-cheeked
with briefcases full
of selected words

and files
escaped from the eye
of the court
in every election year.

Funii

În pustiu
o inimă și o clipă
amintind
trupurile agonizând în
camere de hotel
și un drum bătătorit
spre tine
la o margine de listă
a lucrurilor deșarte.
Viața e figurantă
printre linii subtile
ca niște funii
crescute peste inimi.

Ropes

In the desert,
a heart and a moment
remembering
bodies agonizing in
hotel rooms
and a walked path
towards you
at the edge of a list
of vain things.
Life is an extra
among subtle lines
like ropes
grown over hearts.

Fantoma

Ceva ca sârma ghimpată
peste inimă,
afară, la porți,
luminează matricea
serii,
candele.

De luni până-n decembrie
numai nebunii
ca noi
târăsc fantoma
durerii.

The Phantom

Something like barbed wire
over the heart,
outside, at the gates,
illuminates the matrix
of the evening,
candles.

From Monday to December,
only the crazy ones
like us
drag the phantom
of pain.

Acasă

Din cearcănele gândului
scrise pe drum
chipuri alungite
ciobite de nesomn
o graniță
fără coajă
și ochii tăi
sub roțile timpului
între un azi mios
și-un cândva.

Home

From the dark circles of thought
written on the road,
elongated faces
chipped by sleeplessness,
a border
without shell,
and your eyes
under the wheels of time,
between a honeyed today
and a once upon a time.

RĂNILE IERBII

Livada

Vișinii se zbăteau
ca aripile păsărilor Flamingo
încercând să izgonească lumina.
Gutuii, mai bătrâni,
mai înțelepți,
mai avizi de dragoste
acaparau cerul cu
ramurile lor de vată înflorită,
câțiva meri tineri
plini de ei, fandosii și pomădați
își întindeau gâturile peste gard
fluierând păpădiile în rochițe
transparente.

Așa umbla livada
zilele acestea
cam deșănțată, frivolă,
neatentă la trupșoarele omizilor
prelinse pe la colțuri
de primăvară

și undeva
la picioarele lumii
toporașii,
ghioceii

adormiți
graseiați,
prea timizi.

The Orchard

The sour cherries were struggling
like the wings of flamingo birds,
trying to drive away the light.
The quinces, older,
wiser,
more eager for love,
occupied the sky with
their branches of blossomed cotton,
a few young apple trees,
full of themselves, fanciful, and pomaded,
stretched their necks over the fence,
whistling dandelions
in transparent dresses.

That's how the orchard wandered
these days,
a bit unruly, frivolous,
inattentive to the caterpillars' bodies
crawling in the corners
of spring.

And somewhere
at the feet of the world,
the crocuses,
the snowdrops,

asleep,
pompous,
too shy.

Obraji

Iarna leneșă, retrăgându-se malițioasă către munte
imita pasul unei dive în prag de criză
părea să vrea atenție și cu o lehamite-n privire
zâmbea larg, fumând din mers prin vreascurile curților
parcă amenințând de sub mantia care pe alocuri înverzea:
„vedeți voi când revin”!

Niște domni în fracuri albe,
aduși de spate și cu tâmple pudrate
surâdeau simțindu-se mai tineri ca oricând
către câteva subrete violet,
cu boruri largi care nu lăsau să li se vadă ochii languroși
prefăcându-se slobode că nu văd, nu aud.

Se întorceau acasă doamnele graseiate,
cu ochelari puși de bon-ton, fără dioptrii,
care aveau treburi precise
copii de dus către părinții lor
(obosiți și ei de dorința
de a nu-și mai ascunde iubirea de ochii lumii).

Se-auzeau niște muguri pocnind zvăpăiați
și multă agitație prin pomi sau răzoare
azi o narcisă, mâine două sute.

Nici anul ăsta n-am fost în stare
să încui buzunarele inimii la timp
și amețeala asta care mă sfârșește

nu poate să însemne decât că
iar m-am lăsat amăgită
de dulcegăriile ei feciorelnice.

O întreagă armată de mărtișoare vesele
deschideau aliniate drumul către sat
și cu obraji de o frăgezime
cum nu mai văzusem
primăvara înainta sfioasă către mine.

Cheeks

The lazy winter, maliciously retreating itself towards
the mountains,
mimicked the step of a diva on the verge of a crisis,
seemed to crave attention, and with weariness in its gaze,
smiled broadly, smoking on the go through the branches
from the yards,
as if threatening from under the cloak, which here and
there turned green:
“see you whenever I come back”!

Some gentlemen in white tailcoats,
hunchbacked and with powdered temples,
smiled, feeling younger than ever,
towards a few chambermaids in violet,
with wide collars that didn't reveal their languorous eyes,
carefreely pretending they do not see, they do not hear.

Ladies who pronounce affectedly letter r
were coming back home,
with fashionable glasses, without diopters,
and specific tasks,
children to take to their parents,
(who were tired of the desire
of not to hide their love from the eyes of the world anymore).

the sound of buds popping loudly could be heard,
and much commotion in the trees or furrows,
today a narcissus, tomorrow two hundred.

This year, too, I couldn't manage
to lock the pockets of the heart in time,
and this dizziness that exhausts me
can only mean that
once again, I let myself be deceived
by its maidenly sweetness.

An entire army of cheerful 'mărțișoare'⁴
lined the way to the village,
and with cheeks so tender,
as I hadn't seen before,
spring advanced shyly towards me.

---

4. the Romanian name of a tradition celebrated at the beginning of spring, in the month of March, and the name of the associated object made from two intertwined red and white strings with hanging tassel.

Primăvară

Lemn înmugurit
într-un ochi de pădure
sapă ieslea caldă
cu sângele mieilor.

În crânguri
romanițele țes
năframe
pentru liturghiile
din psaltirea
unui popă de țară.

În orele lăptoase
ale dimineții
se aude iarba
izbutind spre lumină
urcuș greu
prin nămeți sticloși
de ianuarie.

Nici aproape
nici departe
de stâlpul gândului
stau aninate
stoluri nemișcate
de fluturi.

Un ceas orbecăie
spre violetul brândușelor.

Spring

Wood budding
in an eye of the forest,
digs the warm manger
with the blood of lambs.

In groves,
camomiles weave
kerchiefs
for the liturgies
from the psalter
of a country priest.

In the milky hours
of the morning,
you hear the grass
struggling toward the light,
a difficult ascent
through glassy snowdrifts
of January.

Neither near
nor far
from the pillar of thought,
flocks of butterflies
standing still
are hanging.

A clock gropes
toward the violet of crocuses.

Prizonier în faşa narciselor

Dacă mai întârziai
mi-aruncam braţele spre păsări
ochii spre ceruri
şi stomacul
mi-l donam fluturilor.

Aş mai fi rătăcit
o oră-două
pe tavanul cu oameni de zăpadă
gata să-ţi fugă din cale
şi cuvintele dospite
toată iarna
le-aş fi prefăcut
într-un borcan de miere
din care să se adape nucile verzi
pulsând în coconul de pe ram.

Dacă uitai să vii
te aduceam la mine
cu doar de mine ştiut
cântec pentru muguri şi berze
şi aş fi purtat sub sprâncene
privirea ta
oglundită-n toate
brânduşele de pe deal
de anul trecut.

Dacă mai întârzieai, primăvară,
m-aruncam în gol
în mine
cu aripile strânse la iernat
lângă sufletul obosit
prizonier în fașa narciselor.

Prisoner in Wraps of Daffodils

If you were to delay any longer,
I would throw my arms to the birds,
my eyes to the skies,
and my stomach
I'd donate to the butterflies.

I would wander
another hour or two
on the ceiling with snowmen,
ready to flee from your path,
and the words, leavened
throughout the winter,
I would turn them
into a jar of honey
from which the green walnuts
would sip, pulsating in their cocoon.

If you forgot to come,
I would bring you to me
with a song known only to me,
a melody for buds and storks,
and I would carry beneath my brows
your gaze
mirrored in all
the crocuses on the hill
from last year.

If you were to delay, spring,
I would throw myself into void
into myself,
with my wings tucked in for hibernation
beside the weary soul
imprisoned in the wraps of daffodils.

Martie

Scoboară
ca niște firimituri de cer
lăsate-n dar pădurii
ghioceii
puzderie
năvălind speriați
de un soare timid
ca feciorii cu tuleie abia mijite.
Scoateți zâmbetele-n prag!
aud că strigă cete de toporași,
îmbrâncindu-se
care să ajungă primii
la poarta lui martie.
Atâta iureș
s-a îngrămădit în ferestre
și-n părul de var al grădinii
că-mi pare c-aud
clopotele ei de verdeață
strigându-mă
în fiecare primăvară
pe numele mic.

March

Descend
like crumbs of sky
left as a gift to the forest
the snowdrops
in abundance
rushing in fear
of a timid sun
like young boys with barely sprouted mustaches.
Bring out your smiles at the threshold!
I hear troops of crocuses shouting,
jostling
to be the first ones
at March's gate.
So much commotion
has piled up in the windows
and in the garden's painted lime hair
that I seem to hear
its bells of greenery
calling me
every spring
by my nickname.

Ghilotina colbului

Ca o rufă colorată întinsă
pe sârmă
vara zăcea
pe umerii momârlanilor
ici, colo, răsturnată
pe căpițe de fân
boțite de vânt,
martorii încurcați în
vrăjmășia unei marți,
amorțită în iz de mentă
și tutun
ghilotina colbului
se ridică amenințătoare,
o oră, două, trei ...

tot cade amiaza,
rânind soarele
peste dealuri.

The Guillotine of Dust

Like a colorful sheet stretched
on a wire,
summer was lying
on the shoulders of the locals
here, there, overturned
on haystacks
wrinkled by the wind,
witnesses entangled in
the adversity of a Tuesday,
numbed in the scent of mint
and tobacco,
the guillotine of dust
rises threateningly,
one hour, two, three ...

still, the afternoon falls,
wounding the sun
over the hills.

Zile de vară

Feline adormite
năucite de abur
un mâine uitat
în tivul rochiei,
sulfină,
imperii de mure
și un tandru abis
ca o văpaie
peste ochi.

Și chiar nicio țipenie de om,
Nicio boabă de rouă
sub tâmple.

Summer Days

Drowsy felines
dazed by vapor
a forgotten tomorrow
in the hem of the dress,
yellow melilot,
empires of blackberries
and a tender abyss
like a flame
over the eyes.

And not a single soul,
not a dewdrop
under the temples.

Toamna mea

Zid de fântână
dăltuit din amintire,
niște crizanteme
despuiate
cioplesc setea
din rotundul palmei.
Ce a mai rămas din viață
grijește lumina
să nu cadă prea
grea
când miriștea
dezbrăcată de păsări
ardea miază
pe alocuri.

My Autumn

Fountain wall
carved from memory
some chrysanthemums
stripped bare
quench the thirst
from the round of the palm.
What's left of life
takes care of the light
not to fall
too heavy
when the stubble
undressed by birds
burns the noon
here and there.

Zăpezi

Te întrebi
de la un moment anume
încolo
dacă nu ar fi mai bine
să ne naştem zăpezi
să le ţinem de cald
alor noştri
după ce plecăm
să nu fim obositori
şi să ne topim când simţim
că le e greu
în îmbrăţişarea noastră.

Snows

You wonder
from a certain point onward
if it wouldn't be better
to be born as snow
to keep our loved ones warm
after we depart
to not be burdensome
and to melt away when we feel
that it's hard for them
in our embrace.

Glezne verzi

Se leapădă berzele
de toate pretențiile părinților nedumeriți,
cărțile mor una câte una
sub vălătuci de praf și dor de degete febrile.

Tremură spaimele
urcate-n creștetul inimii
și ne apleacă rutina,
așa cum ne apleacă durerea
puțin câte puțin,
temeinic, până sar așchiile din noi
dansându-ne în sânge.

Fibra bătrână a acestei hârtii
se uită chiorâș pe sub tâmpla lemnului.

Nisipul din clepsidre
încremenește-n ochii înzăpeziți ai mamei
iar timpul,
timpul ne-aruncă din brațe
și când ne așteptăm mai puțin,
ne dirijează atacuri de cord
cu încrâncenarea lucrului
temeinic făcut.

Un dangăt de noapte
m-a uitat afară din mine
cu genunchii juliți de întrebări
cu gleznele verzi
de la cât de des am căzut în speranță.

Green Ankles

The storks shed
all the expectations of puzzled parents,
the books die one by one
under rolls of dust and longing for feverish fingers.

Fears tremble
climbing to the top of the heart
and routine bends us,
just as pain bends us
little by little,
thoroughly, until splinters fly out of us
dancing in our blood.

The old fiber of this paper
peeks shyly under the temple of wood.

The sand in hourglasses
freezes in the snow-covered eyes of mother
and time,
time throws us out of arms
and when we least expect it,
directs heart attacks at us
with the determination of a well-done task.

A ding-dong of night
forgot me outside of myself
with knees bruised by questions
with green ankles
from how often I fell in hope.

Ruleta rusească

Ceas de pădăii
adunate-n păr
umbre peste trupul tău
lungi promisiuni.
Poștașul nu mai are-n tolbă
niciun dram de adevăr
pentru îndrăgostiții
care am fost.
Trenuri fără chip
deraiate-n alb
stații fără noi
stereotipie.
Dorul
ca un ultim cartuș
care joacă-n mintea noastră
ruleta rusească.

Russian Roulette

Hour of dandelions
gathered in hair
shadows over your body
long promises.

The postman no longer carries in his bag
any shred of truth
for the lovers
that we were.

Trains without faces
derailed in white
stations without us
stereotype.

Longing
like a final cartridge
that plays in our minds
russian roulette.

Ora aceea

La ora aceea,
când se spărgea conștiința de maluri,
iluziile sub tâmple
își mușcau mâinile înfiorate.
Răsăreau de nicăieri,
vâslași să-mi poarte inima
ca pe-un trofeu la malul celălalt.
Mă încăpățânam să calc singură
prin foșnetul sângelui meu
ca o vecernie.

La ora aceea
descuiam
cu grijă lacrimile
și pântecul grăunțelor așteptării,
puse la iernat sub grinda sufletului.
Dumnezeu
îmi ceruse simbrie
pentru vorbele neroade de dor,
pentru toate zâmbetele fugare
atârinate rotunde ca gutuile din livadă,
pe chipul meu atât de previzibil.

La ora aceea
Melcii neînțeleși țeseau drumul spre casă,
rotindu-se în cerc ca după ploaie.

That Hour

At that hour,
When consciousness broke from shores,
Illusions beneath temples
bit their trembling hands.
They sprouted from nowhere,
rowers to carry my heart
like a trophy to the other shore.
I stubbornly trod alone
through the rustle of my blood
like an evening prayer.

At that hour,
I unlocked
carefully the tears
and the womb of expectations,
put to hibernate under the beam of the soul.
God
asked me for remuneration
for the foolish words of longing,
for all the fugitive smiles
hanging round as quinces in the orchard,
on my so predictable face.

At that hour,
misunderstood snails
wove the way home,
spinning in circles like after rain.

Poveste nespusă

Se avântă un leagăn
spre dealuri
(unde merii înfloriți așteaptă osânda).
Ochii mari de copil clipeșc din amintirile
de pe raftul cu uimiri,
în colțul inimii
ploi rămase
descuiate de trup
se îndoliază într-o poveste nespusă,
o haină prea largă
în zi toridă
sub soarele copt
și zemos ca burțile
portocalelor
crește până la cer,
un oftat colectiv
ca o turmă de bivoli
consemnează sec
cum mă îndrept desculță
spre ștreangul vieții
ca o catismă interzisă
în Săptămâna Patimilor.

Untold Tale

A swing plunges
toward the hills
(where the blooming apple trees await judgment).
The big eyes of a child blink from memories
on the shelf of astonishments,
in the corner of the heart,
rains left
unlocked by the body
mourns in an untold tale,
a garment too loose
on a torrid day
under the ripe
and juicy sun
like the bellies of oranges,
it grows to the sky,
a collective sigh
like a herd of buffalo
dryly records
how I walk barefoot
toward the nose of life
like a forbidden kathisma
in Holy Week.

Defectivi

din întâmplări cu Feți Fumoși
toate la nelocul lor
nicio Ileană Consânzeană
nu trage concluzii pertinente;
de aici iluzia că zmeul cel rău
e cool și fraternizează tacit
cu vremurile (nu cu timpul!)

și se varsă viața copiilor noștri
așa cum și noi
am vărsat-o pe a noastră
în așteptări rotunde cât luna plină
sub semne de întrebare
alungite ca niște flăcări
ce ard, urgisesc, sapă
apoi tac, uită, se resorb
și mor

până la urmă
toți purtăm haine
prea mari sau prea mici
pentru noi!

Defective

From events with Charming Princes
all out of place,
not a single Ileana Cosânzeana⁵
draws relevant conclusions;
hence the illusion that the evil dragon
is cool and tacitly fraternizes
with the times (not with time!)

And our children's life spills over
just as we
have spilled ours,
in round expectations like the full moon
under question marks
elongated like flames
that burn, ravage, dig
then fall silent, forget, resorb
and die.

In the end,
we all wear clothes
too big or too small
for us!

---

5. Ileana Cosânzeana is a figure in Romanian mythology. She is represented as a beautiful good-natured princess or daughter of an Emperor, or described as a fairy with immense powers.

Dezmăț

Un capel-maistru
ridica brațele spre cer
și dirija turlele bisericilor
întru
mântuire.

Duse ca mieii la tăiere
fecioare
cu suflet pârjolit
își fac des semnul crucii.

Un dezmăț de floare de cireș
îmbată potecile
și nimeni
nu se gândește cu adevărat
la salvarea sufletelor
ci mai degrabă
la colțunașii
timizi
de sub bluzele
mireselor.

Debauchery

A masterful kapellmeister
raises his arms to the sky
and directs the churches' steeples
towards salvation.

Led like lambs to the slaughter,
maidens with scorched souls
make the sign of the cross frequently.

A debauchery of cherry blossoms
intoxicates the pathways,
and nobody
truly thinks
about the salvation of souls
but rather
about the shy
pierogies
underneath the blouses
of the brides.

Nepricepuți

Ninge peste lume
ca o lumină strecurată
pe sub ușă.

Nu știi a cui aripă
se frânge
în zbor.

Spre mieznoapte
se pierd fostele răni
și-n timp ce teaca unui cuțit
își cheamă rostul
aerul în care ne adăpostim
stă nepriceput
sub arcada unei zile.

Unskilled

Snow falls over the world
like a light sneaking
under the door.

I do not know whose wing
is breaking
in flight.

Towards North,
the former wounds are lost,
and while the sheath of a knife
calls its purpose,
the air in which we take shelter
stands unskilled
under the arcade of a day.

Să mă renasc

Partea aceea de cer
sub care nici ploile
nici oamenii nu mai încap,
spintecă răscrucile
ca eu să recunosc bucata mea de vară,
s-o numesc floare de măr
cu credința că tot ce se rupe
se naște la loc,
că tot ce se scoate,
se scutură,
se mătură
sau se aruncă
devine liber ca lemnul devenit biserică
și nimeni să nu mai poată lua pâinea de pe masa
păsărilor
când țipătul meu
e neîntâmpat.

To Be Reborn

That part of the sky
Under which neither rains
nor people can fit anymore,
slashes the crossroads
for me to recognize my piece of summer,
to name it apple blossom
with the belief that everything torn apart
is born again,
that everything taken out,
shaken,
swept away,
or thrown away
becomes free like wood turned into a church,
and no one can take the bread from the table
of the birds
when my scream
is not happened.

Cer în ochi

În straie de nisip
cratere cu
tăceri
în opacul serii
umbre.

Subtile linii
peste
fructe îngenunchiate
șes coviltir.

Ceasul de seară
o lume
ce-și pierde
conturul.

Sky in Eyes

In garments of sand,
Craters with
silences
in the opacity of the evening,
shadows.

Subtle lines
over
kneeling fruits
weave a canopy.

The evening hour
a world
losing
its outline.

Amintiri în picaj

Undeva,
într-o scrisoare,
rătăcește un poștaș sfios
străin de războaie.

Altundeva,
un bibliotecar miop
șterge praful
de pe cărți
căutând
culorile.

Văd un trup
care se zbate
într-o rană de ochi
deschisă
pierdută în ciobul
cercului
când cărduri de amintiri
trec prin noi în picaj.

Memories in Freefall

Somewhere,
in a letter,
wanders a shy postman
estranged from wars.

Elsewhere,
a nearsighted librarian
dusts off
books
searching
for colors.

I see a body
struggling
in an open wound
of an eye
lost in the shard
of the circle
when flocks of memories
pass through us in freefall.

Lujer de brusture

Departa,
dincolo de liniștea
cumintei duminici,
corăbii cernite se ițesc
cătrecer
ca niște gâturi uzate de
vioară
orfane de corzi.

Și trec.

Femeia cu părul de iarbă
Trece și ea.

Tocmai ce oftează
din rărunchi de fag
un dric.

Aduceți o cruce
Pentru creștina asta!
(striga un preot amețit
de propria-i trecere).

Venea furtuna
de jos în sus
urma să treacă și ea.
Un brusture
în cimitir

creștea în continuare
viguros.

Abia atunci am fugit sub
amar
să nu mă bănuiască nimeni
de intenții criminale.

Burdock Stem

Far away,
beyond the quiet
of a peaceful Sunday,
darkened ships emerge
toward the sky
like worn out necks of
violins,
orphans of strings.

And they pass.

The grass-haired woman with
passes as well.

Just then,
a hearse sighs deeply
from the core of a beech.

Bring a cross
for this Christian!
(yells a dazed priest
by his own passing).

The storm was coming
from bottom to top,
but it was about to pass as well.
A burdock
in the cemetery

continued to grow
vigorously.

Only then did I run under
bitterness
so that no one would suspect me
of criminal intentions.

Anotimp

Cuvinte izbite de maluri.
Osândă sub ștreanguri
sângele se cațără
înainte de suflet
peste jumătăți de cuvânt
pe cruce e o frântură
de închinare.

Nu știu cât pot duce
i-am spus lui Dumnezeu,
două forfecări în silabe
sau poate cuvinte măceș
uneori funii amânate
în spaimă.

Când cresc în noi lăstuni,
înțelege cum e zidirea
mi-a spus El.

Season

Words hit by shores.
Condemnation under nooses
blood climbs
before the soul
over halves of a word
on the cross is a fragment
of worship.
I don't know how much I can bear
I told God,
two reprimands in syllables
or perhaps brier words
sometimes ropes delayed
in fear.
When house martins grow in us
understand what building is like
HE told me.

Rănila ierbii

Așa cum stai,
de-a dreapta Tatălui,
pot să-ți văd cerul pe umeri
și îngerii toți,
alăptându-se din sângele Tău
și oamenii toți
îmbulzindu-se numai duminicile
în casa Ta.

Nelegiuiri și speranțe,
cresc la porțile lumii
și ne împiedicăm
în fiecare zi,
de bucățile de oameni ce-am fost.

Mărșăluim cumiști,
ca niște triști roboți
ai unui prezent înfricoșător,
murdar ca dumaticatul copiilor străzii.

Crengi noduroase,
plâng în trupul copacilor
și-o ceață deasă
(„vai, ce ceață deasă!
unde e drumul de întors acasă?”)
ne ține ochii închiși,
de nu lasă soarele să ajungă la noi.

Într-o coajă aburindă de timp,
mă îmbrac cu Tine, Doamne,
până când o cădea prima zăpadă
să amorțească rănilor ierbii din mine.

Grass Wounds

As you stand,
to the right of the Father,
I can see your heaven on your shoulders
and all the angels,
nursing from your blood
and all the people,
jostling only on Sundays
in your house.

Iniquities and hopes,
grow at the gates of the world
and we stumble
every day,
over the pieces of people we've been.

We march quietly,
like sad robots
of a frightening present,
dirty like the piece of food belonging to street children.

Knotted branches,
weep in the bodies of trees
and a thick fog
("oh, what thick fog!
where's the way back home?")
keeps our eyes closed,
not letting the sun reach us.

In a steaming shell of time,
I clothe myself with You, Lord,
until the first snow falls
to numb the grass wounds within me.

CUPRINS

ARGUMENT	7
Foreword	12
NEUITAREA	20
Unforgetting	22
FĂRĂDELEGEA	24
The lawlessness	25
PASCALĂ	26
Easter	28
TATA	30
Dad	31
ALUNGAȚI PE PĂMÂNT	32
Chased Away on Earth	33
MAMA	34
Mother	35
SE FĂCUSE TÂRZIU ÎN IUBIRE	36
It Was Getting Late in Love	37
ÎNTÂLNIRE CU UN LUP SINGURATIC	38
Meeting with a Lone Wolf	40
SALT ÎN GOL	42
Leap into the Void	44
LAMINARĂ	46
Laminar	48
POEM DESPRE O CONSOANĂ BOLNAVĂ	50
Poem about a sick consonant	52
MI-AU ÎNNEBUNIT PISTRUII	54
My freckles have gone mad	56
CHIRIAȘ	58
Tenant	59
PREȚUL	60

The Price	61
ZONA CONFUZĂ A DRAGOSTEI	62
The Confusing Zone of Love	65
CONTRATIMP	68
Against Time	70
NĂRAV	72
Vice	73
ÎN BUZUNARUL DE LA PIEPTUL TĂU	74
In the Breast Pocket of Your Coat	75
LUPUL	76
The Wolf	78
NEIUBIREA	80
UnLove	81
VREAU	82
I Want	83
NERVII MEI TREC STRADA	84
My nerves cross the street	85
CĂLĂTORULUI ÎNSINGURAT	87
The Solitary Traveler	88
STAȚIA LUI PLUS INFINIT!	89
The Station of Plus Infinite!	91
LUNTREA	92
The Boat	93
CEL MAI ADESEA DINTRE NOI MOR POEȚII	94
Most Often Among Us, Poets Die	96
ȚESUTE SCRISORI	98
Woven Letters	99
CEL MAI PRIELNIC MOMENT	100
The Most Opportune Moment	101
8 MINUTE ȘI 22 SECUNDE	102
8 Minutes and 22 Seconds	104
PÂNĂ LA CAPĂȚ	106
Until the End	107
RURALĂ	108
Rural	109

MERSUL LUCRURILOR	110
The Course of Things	111
DULGHERUL	112
The Carpenter	113
SENS GIRATORIU	114
Roundabout	116
SOLZII DRAGONILOR	118
Dragon Scales	120
PUNCTUL DE PE LITERA I	122
The Dot on the Letter “i”	123
LIPSCANI	124
Lipscani	126
STRĂJERUL DUMINICILOR	128
The Guardian of Sundays	129
MAI APROAPE	130
Closer	131
AN ELECTORAL	132
Election Year	135
FUNII	138
Ropes	139
FANTOMA	140
The Phantom	141
ACASĂ	142
Home	143
LIVADA	145
The Orchard	146
OBRAJI	147
Cheeks	148
PRIMĂVARĂ	151
Spring	152
PRIZONIER ÎN FAȘA NARCISEOR	153
Prisoner in Wraps of Daffodils	155
MARTIE	157
March	158
GHILOTINA COLBULUI	159

The Guillotine of Dust	160
ZILE DE VARĂ	161
Summer Days	162
TOAMNA MEA	163
My Autumn	164
ZĂPEZI	165
Snows	166
GLEZNE VERZI	167
Green Ankles	169
RULETA RUSEASCĂ	170
Russian Roulette	171
ORA ACEEA	172
That Hour	173
POVESTE NESPUȘĂ	174
Untold Tale	175
DEFECTIVI	176
Defective	177
DEZMĂȚ	178
Debauchery	179
NEPRICEPUȚI	180
Unskilled	181
SĂ MĂ RENASC	182
To Be Reborn	183
CER ÎN OCHI	184
Sky in Eyes	185
AMINTIRI ÎN PICAJ	186
Memories in Freefall	187
LUJER DE BRUSTURE	188
Burdock Stem	190
ANOTIMP	192
Season	193
RĂNILE IERBII	194
Grass Wounds	196